

РЕШЕНИЕ

№ 7125

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 23.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10534** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8, във връзка с чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. М. А. Б., гражданин на Кралство М., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци, чрез адвокат М. Н., с адрес: [населено място], [улица], ет. 2 срещу заповед № 5364з-2870/08.11.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която е продължено настаняването на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци, наложено със заповед № 4379ОЧ-543/10.11.2021 г. на Началника на ГПУ – К., във връзка с изпълнение на заповед № 4379ОЧ-542/10.11.2021 г. на Началника на ГПУ – К., с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход - М.“.

В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта не съдържа никакви мотиви за налагането ѝ. В същата само съвсем бланкетно е посочено, че спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“. и че същият не съдейства на компетентните органи за осъществяване на връщането му. Соци се, че на чужденеца не е дадена възможност да участва в административното производство по издаването на оспорения акт и да представи доказателства за налагане на по-лека обезпечителна мярка. Твърди се, че в момента не съществува реална възможност за връщане в страната по произход на чужденеца, поради което и

задържането му в СДВНЧ е необосновано. Цитирана е практика на Съда на Европейския Съюз, според която държавите-членки трябва да извършват процеса на извеждане, прилагайки възможно най-леките принудителни мерки. Твърди се, че наложената мярка по същество представлява нарушение права, гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат И. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Ч. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от предложение рег. № 5364р-24612 от 08.11.2022 г., (л. 12-14), изготвено от началник на отдел „Противодействие на незаконната миграция“ в дирекция „Миграция“ – МВР до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, на А. М. А. Б. е била отказана международна закрила. С чужденеца са били провеждани многократни беседи за доброволно връщане до страната му на произход, но същият е отказал да попълни декларация за доброволно връщане и да съдейства за изпълнение на наложената му ПАМ.

Чуждестранният гражданин не е влязъл на територията на страната по законоустановения ред и не разполага с финансови средства, поради което не може да внесе парична гаранция като обезпечителна мярка.

Същият няма регистриран адрес, където ще пребивава и за него не е представена декларация от български гражданин, който би могъл да му осигури подслон и издръжка. Чужденецът не притежава валидни документи за самоличност.

Със Заповед № 4379ОЧ-542/10.11.2021 г. на Началника на ГПУ – К., на чужденеца е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход - М.“.

В предложението е направено предложение за продължаване на принудителното настаняване на чужденеца, наложено със Заповед № 4379ОЧ-543/10.11.2021 г. на Началника на ГПУ – К., поради опасност лицето да се укрие и да осуети извеждането си от страната.

Вземайки предвид описаните по-горе обстоятелства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 11.11.2022 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд – [населено място] на 14.11.2022 г. (вх. № 41021), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а именно, че

на А. М. А. Б., гражданин на М. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и на основание на нея на същия е наложена ПАМ със Заповед № 4379ОЧ-543/10.11.2021 г. на Началника на ГПУ – К.. Друга фактическа предпоставка за налагането на процесната ПАМ за задържане е, че чужденецът може да се укрие поради липса на документи за самоличност, липса на постоянен адрес и обстоятелството, че е влязъл на територията на страната не по законовия ред.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че А. М. А. Б. не притежава валидни документи за самоличност, не е влязъл в страната по законовия ред и няма заявен адрес на пребиваване, на който да бъде намерен. Същият отказва категорично да съдейства за издаването на валидни документи за самоличност, с които може да бъде изведен от страната.

Няма съмнение, че посолството на Кралство М. в България не издава документи за пътуване на свои граждани, които доброволно не пожелаят да се завърнат в страната. Тези обстоятелства и факта, че към момента общата продължителност на задържането на А. М. А. Б. не надвишава максимално предвидения 18 месечен срок на задържане в СДВНЧ, сочат наличието на предпоставките за продължаване на задържането му, посочени в закона – пречки за изпълнението на наложената на чужденеца ПАМ. Изпълнението на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход“ не може да бъде осъществено поради липса на документ за пътуване. При това положение, безспорно е налице хипотезата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, а именно - има забавяне при получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на чужденеца до границата, поради липса на такива документи и нежелание на чужденеца да съдейства на компетентните власти за издаването им.

Съдът не намира за основателно направено в жалбата оплакване за липса на мотиви в обжалвания акт. В оспорената заповед са посочени ясно законовите норми и фактическите основания за издаването ѝ – спрямо чужденеца има наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“ и по отношение на същият съществува опасност от укриване. Макар и кратки, тези мотиви очертават законовия статут на издадения административен акт.

Съдът не кредитира, представеното по време на проведеното по делото открито заседание становище, според което А. М. А. Б. е уязвимо лице. Това е така, защото няма данни, с каква компетентност разполага изготвилният го експерт А. М. и какво означава уязвимо лице по смисъла на проекта. Не е ясно какъв е този проект и от кой

е бил възложен.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноси, ответникът, чрез пълномощника си е поискал такива в писмени бележки, без да представи списък с разноси. По силата на чл. 80 от ГПК, приложим във връзка с чл. 144 от АПК, страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разностите най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция, т.е. в случая, съдът не дължи присъждане на разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А. Б., гражданин на Кралство М., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци срещу заповед № 5364з-2870/08.11.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която е продължено настаняването на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци, наложено със заповед № 4379ОЧ-543/10.11.2021 г. на Началника на ГПУ – К., във връзка с изпълнение на заповед № 4379ОЧ-542/10.11.2021 г. на Началника на ГПУ – К., с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход - М.“.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.